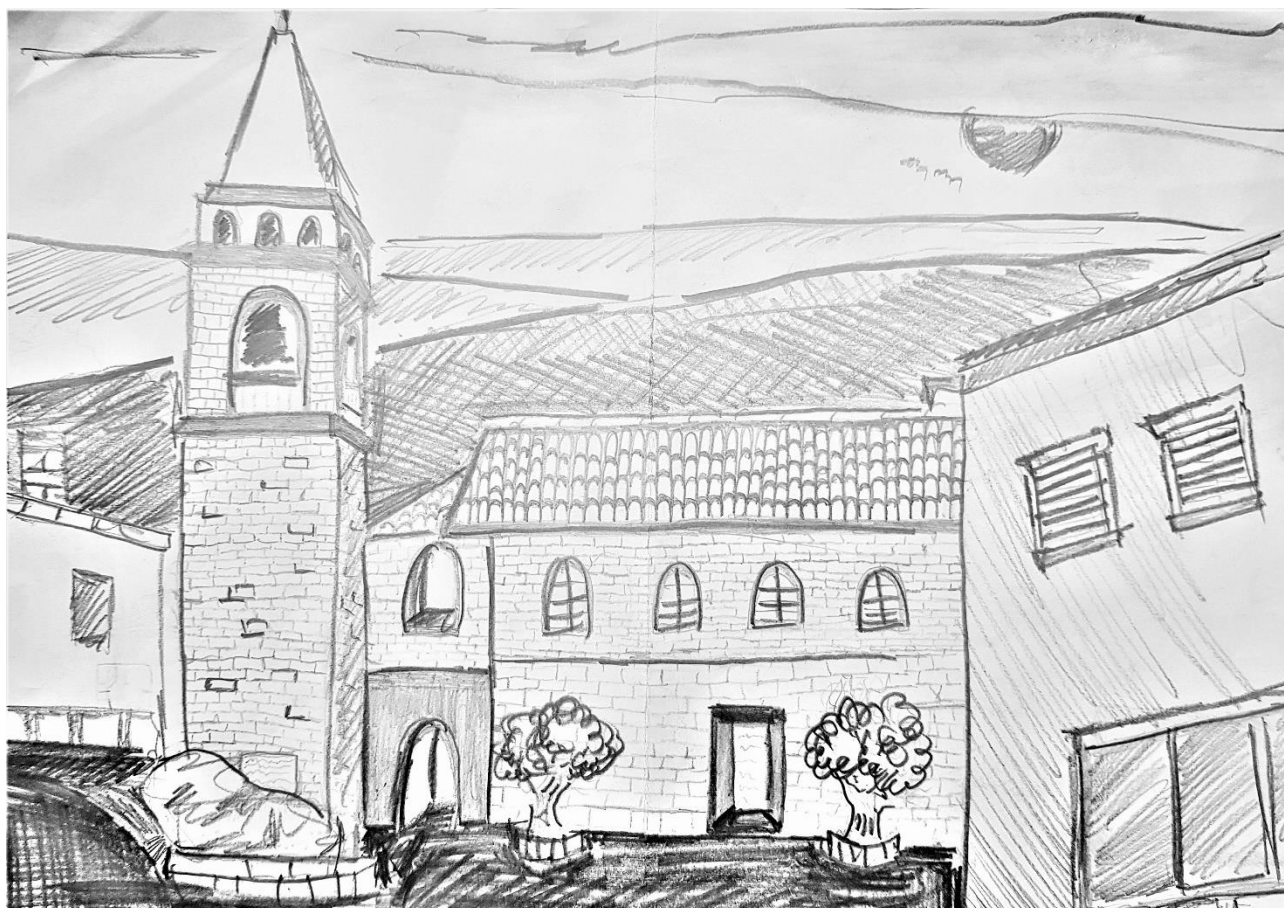

OLJKE

2019/2020

Spoštovane bralke in bralci glasila Oljke!

Nova številka glasila Oljke je spet tukaj. V glasilu boste našli različne literarne prispevke – od pesmic, krajših zgodbic, dramskih besedil pa vse do daljših zgodb. Bogato vsebino glasila dopolnjujejo tudi številni likovni izdelki.

To leto nam bo za vedno ostalo v spominu, saj smo se kar dva meseca šolali na daljavo in bili prepričani, da bomo šolsko leto na tak način tudi zaključili. Na straneh, ki se razprostirajo pred vami, so tudi prispevki, ki so nastali ravno v času šolanja na daljavo. Berite jih z nami in hvala vsem, ki ste prispevali k nastanku glasila. Naj vam popestri brezskrbne počitniške dni.

Šmarje, junij 2020

KAZALO

ŽIVLJENJSKE IZKUŠNJE ...	4
SLOVENIJA JE TAM, KJER JE NAŠE SRCE	5
LISA	7
PETER	9
V PARIZU	11
RAZKRITJE TATU	13
BITI NEVIDEN	14
NA HIŠNEM PRAGU	15
S PESMIJO NA POT	17
ŠMARSKA INDIJA KOROMANDIJA	18
MIGRANTI	19
MIGRACIJE	19
PRIJATELJSTVO	20
HITRI JESENSKI PESNIŠKI ZAJČKI	21
NETOPIR	22
MALIM SO VŠEČ	23
ŠE NEKAJ PRIPOVEDNIH DEL	30
DAN Z VNUKOM	31
ILUZIONISTOVA UKANA	32
NAPAD NA LAHE	33
NAPAD TRDOŽIVIH IN NESMRTNIH LAHOV	34
POPOTOVANJE V STARI EGIPET	35
ROKAVICA IN ROKAVIČNIK NA POTEPU SKOZI VULKAN LAS	39
NATEK IN ALBERT	40
SREČANJE S ČAROVNICO	41
PRILOGA V ITALIJANSKEM JEZIKU	42
IL MAGICO MONDO DELLE FAVOLE	43
PRILOGA V ANGLEŠKEM JEZIKU	45
WHAT IS COVID - 19 PANDEMIC GOOD FOR?	46
WHAT IS COVID - 19 PANDEMIC BAD?	47
HOW "GREEN" ARE YOU?	48

Življenjske izkušnje

Z literarnega natečaja »Z Goričkega v Piran«

Slovenija je tam, kjer je naše srce

Že od rosnih let s starši potujem po širnem svetu. Videla in občudovala sem že marsikatero reko, travnike rož, ki so plesale v vetru, slapove in siva mesta. Povsod me je sonce božalo po obrazu, povsod se je veter igral z mojimi lasmi in povsod so se oblaki eden za drugim podili za obzorje, vendar zasnežene gore niso bile nikjer tako bele, nebo nikjer tako modro in jesenski gozdovi nikjer tako rdeči kot prav tu doma. V Sloveniji. Ta misel na domovino, ko je morje drugje še tako čisto in noči še tako jasne, je kot težak kamen, ki ga vedno nosiš s seboj. Vsak čuti potrebo po deželi, kateri pripada, katere del je in katero sooblikuje ter se prav zato v njej počuti tako domače.

Žal pa za nas Slovence tudi naša domovina ni bila vedno tako domača. Že dolgo je naš narod na tem koščku sveta, a le kratek čas smo resnično del države, v kateri smo resnično doma. Dolga je bila pot, ki je bila zapisana v zvezdah nad gorami, pot, ki je slovenski narod čez razburkana vodovja zgodovine vodila do samostojne države. Vse od trenutka, ko nas je Trubar prvič nagovoril: "Moji lubi Slovenci," pa vse do leta 1991 je ideja o slovenskem ljudstvu v svoji lastni domovini počasi stopala po poti uresničitve. Njene korenine segajo že v leto 1848, ko je nastal prvi slovenski politični program, napisan z idejo o samostojnih Slovencih v svoji državi, imenovan Zedinjena Slovenija. Minili so še mnogi dnevi, navadni, tihi in zaspani, taki, ki so se prevesili v leta in desetletja, dokler ni 25. junija 1991 spet posijalo sonce z Goričkega v Piran, na dan, ko je bila Republika Slovenija razglašena za samostojno državo.

Odločitev, ki smo jo izglasovali 26. decembra 1990, je pomenila velik korak za majhno novonastalo državo, za ta mali košček zemlje, ki je sedaj postal dom samo številčno majhnemu narodu. Na ta dan smo končno postali država s svojo belo, modro in rdečo zastavo, s svojim grbom, v katerem se pokrajina razteza od Triglava do celjskih treh zvezd, Save pa do Cerkljanskega jezera in slovenske obale ter nenazadnje smo, kot vsaka prava država, dobili tudi narodu ljubo himno, sedmo kitico Prešernove Zdravljice. Slovenščina je postala državni jezik, Ljubljana pa naša prestolnica.

Nekega poletja smo z družino in prijatelji počitnikovali v Črni gori. Sonce se je smejalo z nami in morje valovilo z našimi koraki. S prijatelji smo gradili peščeni grad. Čez nekaj časa se nam je pridružila deklica. Nihče od nas je ni poznal, pa nam za to ni bilo posebno mar.

"Vsak nam lahko pomaga graditi peščeni grad," smo se strinjali.

"Nimate vedra?" nas je iz našega pogovora predramil začuden glas. Odkimali smo, čeprav je nismo čisto dobro razumeli. Govorila je v tujem, nam neznanem jeziku, a smo se kot otroci na tak ali drugačen način sporazumeli. Hitro je stekla stran in se vrnila z vedrom in lopatico.

"Kako ti je ime?" sem jo vprašala, ko me je premamila radovednost.

"Petra sem," je odgovorila.

"Jaz sem Rebeka. Iz Slovenije prihajamo."

"Slovenije?" se ji je v očeh zaiskrila zmeda. "Kje je Slovenija?"

Marsičigav odgovor bi bil preprost. Slovenija leži na severu Sredozemlja in skrajnem jugu srednje Evrope. Je soseda Italije, Avstrije, Madžarske in Hrvaške. Je raznolika pokrajina, kjer se stikajo alpski, predalpski, sredozemski in dinarsko-kraški svet. Pa je Slovenija res le to? Delček ozemlja?

Je mati dvema milijonoma Slovencev, je v naših srcih in naših koreninah. Je država z ogromno potenciala, vendar dobro državo izoblikujemo njeni državljani in mi smo tisti, ki jo naredimo tako, kot je. Naj bo to topel dom, rojstni kraj, kraj šolanja, vendar pa dobra država ni le tista, ki nam na pladnju prinaša obilo ugodnosti. Potemtakem bi bili Slovenci le razvajeni otročaji. Dobra država nam

z ugodnostmi, kot je tudi šolanje, samo pomaga, da si lahko pomagamo sami in odrastemo v zrel, kreativen, iznajdljiv in predvsem srečen narod, kajti k naši sreči spada tudi to, da smo lahko sami svoje sreče kovač. K kovanju svoje sreče lahko potemtakem prištejemo tudi to, da danes živimo v samostojni Republiki Sloveniji. Danes stojimo na zemlji, ki nekoč ni bila slovenska, na zemlji zorani z znojem kmetov, ki so tu živeli pred nami, preliti s krvjo vojakov, ki so padli v boju za osamosvojitve, zemlji, na kateri so naposled z veseljem Slovencev ob razglasitvi neodvisnosti le vzklikale dolgoletne sanje o samostojni državi. Zavedati se moramo, da sedaj živimo to, kar so bile pred desetletji le sanje, zato si moramo prizadevati za ohranjanje domoljubja in domače kulture.

Z besedo domoljubje pa ne povzemam le čustvene navezanosti na domovino pa tudi ne zmagoslavnega trkanja po prsih, ko smo ponosni na dosežke naših sodržavljanov. K našemu domoljubju spada predvsem odgovornost za skupno dobro, in da se zavemo, kdo smo in od kod prihajamo ter to, da cenimo vse, kar so cenili in ljubili tudi naši predniki. Kot narod se bomo namreč ohranili, če se bomo le dovolj posvetili spoštovanju, gojenju in uresničevanju kulture, ki so nam jo zapustile predhodne generacije. S tem pojmom prav tako ne omenjam le likovnih, glasbenih ali infrastrukturnih umetnin, temveč se predvsem osredotočam na kulturo, ki nam je bila položena v zibelko. Ta se zagotovo prične z materinščino. Slovenci smo skozi stoletja razvili čudovit in edinstven jezik, ki pa ga v časih, v katerih živimo, pogosto zanemarimo in se, predvsem mladi, poslužujemo besed, prevzetih iz tujih jezikov. Skupaj z jezikom pa so nam bili v zibelko položeni tudi številni običaji, ki se v Sloveniji raztezajo po vsej državi in se med seboj precej razlikujejo od kraja do kraja. Ob tako bogati kulturni zapuščini se zato sprašujem, zakaj bi tujim šegam, kot je na primer Halloween, dovolili, da izkoreninijo naše lastne. Zagotovo moramo v Sloveniji dovoliti prostor tudi novostim in novim običajem, vendar si želim, da bi predvsem mladi znali ob tem tudi paziti, da v sprejemanju tujih običajev ne zasenčimo, ali v kot postavimo naših lastnih, kajti prav naša in ne tuja kultura nas naredi to, kar smo. Gre torej za to, ali bomo v prihodnosti ohranili našo državno in kulturno identiteto, kajti brez te smo nihče.

Tukaj smo na vrsti mi, mladi. Ne pravijo namreč zaman, da na mladih svet stoji. Mi danes sodelujemo pri izgradnji domovine in mi bomo nekoč držali v rokah vajeti njene prihodnosti. Naloga starejših pa je, da v nas vzbujaajo razmišljanje o domovini in njenem pomenu. Na vseh nas Slovenceh pa je, da to, kar je zapisano v zgodovini našega naroda, ostane v nas in naših srcih ter srcih prihodnjih generacij.

To je torej Slovenija. Je to, kar vidimo, ko se zazremo z Goriškega v Piran. Je skrbna mati delavnega naroda, smo mi, naša kultura, zgodovina, domoljubje, znanje, jezik in naša srca, ki od prelomnih osamosvojitvenih trenutkov bijejo kot eno samo srce Slovenije, zato bi sedaj vsakemu na vprašanje, kje je Slovenija, odgovorila: "Slovenija je tam, kjer je naše srce."

Rebeka Glavina Mrak, 9. b

LISA

Lisa je mlada in zabavna najstnica, ki živi v okolici Kopra. Njena družina je ljubeča in prijetna. Ima starejšo sestro Klaro, s katero se je pred leti veliko pogovarjala. Ko je ta dobila fanta Aleksa, se je to spremenilo. Tudi s svojo mamo se zelo dobro razume in ji marsikaj zaupa. Očeta ima zelo rada, vendar se je od njega odtujila, odkar je dopolnila štirinajst let.

Pred mesecem dni je dopolnila osemnajst let. Sedaj obiskuje četrti letnik ekonomske gimnazije. V šoli je zelo uspešna in ima zelo dobre ocene, zato se mnogo sošolk in prav tako tudi sošolcev norčuje iz nje. Zaradi tega je včasih žalostna. Želi si biti uspešna, ko odraste, vendar pa si tudi želi, da bi jo sovrstniki sprejeli medse. Noro je zaljubljena v svojega sošolca Gašperja, ki je priljubljen in dokaj neuspešen v šoli. Želi si, da bi jo Gašper opazil, zato se Lisa odloči za spremembo svojega videza. Pri tem ji pomaga najboljša prijateljica Valentina.

Nekega majskega dne se je Lisa zbudila in odšla na zajtrk. Njena mama in oče sta, kot vsako jutro, pila kavo in se pogovarjala. Pozdravila ju je in si pripravila kosmiče z jogurtom. Medtem je v jedilnico prišla tudi njena starejša sestra. Bila je vsa osupla nad preobrazbo svoje mlajše sestre, ki je izgledala čisto drugačna. Lisa se je po dolgem času spet počutila veselo in opaženo. Hitro je pozajtrkovala in se napotila v šolo. Medtem ko je čakala na avtobus, je mimo nje prišla Valentina. Pozdravili sta se z njunim tipičnim pozdravom. Objeli sta se. Na avtobusu so že sedele dijakinje, ki so se vedno norčevale iz njiju. Ko so opazile Lisino preobrazbo, so bile presenečene in so se samo obrnile stran. V ozadju je Lisa opazila Gašperja. Ta ji je pomežiknil in ji namenil enega najlepših nasmeškov, kar jih je kdaj videla. Bil je videti kot grški bog Eros. Lisa je začutila, kako so ji lica zardela in srce ji je hitreje bilo. Vso pot je samo gledala skozi okno, a videla je le Gašperja, kako se ji smehlja.

V šoli so pisali test iz biologije in seveda je šlo Lisi zelo dobro. Pred njo je sedel sošolec, ki je bil zelo znan po prepisovanju, zato se je ves čas obračal in prosil Liso za pomoč. Lisa mu je poskušala pomagati, vendar je učitelj natančno opazoval dogajanje in mu ni mogla pomagati. Takrat je za sabo zaslišala zvok. Počasi se je obrnila in zagledala Gašperja. Otrpnila je. Videla je, da jo Gašper potrebuje pri testu. Vedela je, da je to tvegano, vendar si je to želela narediti, saj je bila zaslepljena od ljubezni do njega. Nagnila se je na stran in tako razkrila svoje odgovore. Gašper je na hitro pogledal in si zapisal odgovore. Ostalo je še pet minut za oddajo nalog, zato je pohitela in pred vsemi oddala test. Pri naslednji uri zgodovine je pridno poslušala. Zmotil jo je Gašper, ki ji je ponujal listek. Vzela ga je in ga na skrivaj odprla. V njem je bilo povabilo na zabavo v soboto zvečer v zameno za odgovore pri testu biologije. Lisa je bila vesela in mu napisala, da bo prišla.

Ko je bilo pouka konec, je odšla do Valentine in ji vse povedala. Skupaj sta se veselili in odšli k Lisi domov, saj je bil njun petkov dekleški večer. Najprej sta naredili nalogo, nato pa se pogovarjali o tem, kaj si bo Lisa oblekla in obula. Pomerjali sta obleko za obleko in Lisa še kar ni mogla dojeti, da se ji to res dogaja. Zavedala se, da jo je na zabavo povabil Gašper, ki je bil prelep in priljubljen fant z rjavimi kodrastimi lasmi. Imel je svetlo modre oči in prelepo postavo. Celo noč ni mogla zaspati, saj je ves čas razmišljala o jutrišnjem večeru.

Naslednji dan se je zbudila vesela in polna življenja. Prepevala si je pesem in odvihrala v kuhinjo. Starša sta bila presenečena nad njenim obnašanjem. Po končanem zajtrku je pomagala pri hišnih opravilih, nato pa odšla v sobo brat ljubezenski roman. Ko je bila ura pet, je postajala živčna in se začela pripravljati za zabavo. Prelepo se je naličila in si oblekla lepo belo obleko, ki je imela naramnice in pasek svetlo modre barve. Šop las si je spela s sponko in se nadišavila s parfumom, ki ji ga je oče podaril za rojstni dan. Parfum je bil iz Pariza, kjer je bil oče na poslovnem sestanku. Vsa

navdušena in seveda zelo nemirna se je odpeljala v Olmo, kjer je živel Gašper. Prispela je na njegov naslov in potrkala na vrata. Odprl je Gašper in jo sprejel v svoj dom. Bilo je zelo temno in smrdelo je po nekakšnem Lisi neznanem vonju. Še enkrat je globoko vdihnila. Ugotovila je, da v hiši voha vonj vanilje in jagode. To je bil vonj iz elektronske cigarete, ki jo so "in" sošolci in sošolke kadili po pouku pri sošolki Katji, ki je bila vedno sama doma. Gašper jo je pospremil do jedilnice. Lisa je otrpnila in veselje je izpuhtelo iz njenega obraza. Zagledala je Katjo, Laro, Najo in Mio. Zraven njih so sedeli tudi Gašperjevi prijatelji: Luka, Matija in Erik. Igrali so neko igro, vendar so vsi utihnili, ko so zagledali Liso. Dekleta so se ji zlobno nasmehnile. Gašper je prekinil tišino in Lisi ponudil pijačo. Najprej ni hotela piti, vendar je videla, da jo čudno gledajo, zato je sprejela. Seveda ni bilo prvič, daj je bila kaj alkoholnega, a jo je močno streslo, ko je naredila prvi požirek. Pridružila se jim je v igranju. Igrali so namreč resnico in izziv. Lisa igre sprva ni prepoznala, saj so jo igrali drugače, kot jo igrajo otroci. Namen igre je bil, da mora vsak, ki ne želi narediti izziva ali povedati resnice, spiti cel kozarec pijače naenkrat. Lisi se sodelovanje pri igri ni zdela pametna odločitev, vendar jo je Gašper s svojim očarljivim nasmehom prepričal. Nekajkrat je dobila izziv, ki ga res ni želela izpolniti, zato je raje spila kozarec močne pijače. Pili so vodko in sprite. Opazila je, da v njen kozarec Katja vedno nalije več vodke kot gazirane pijače.

Po treh kozarcih se je Lisa počutila zelo čudno. Bilo ji je slabo in soba se je počasi začela premikati. Naslonila je glavo na Gašperja in ni želela nadaljevati z igranjem. Takrat jo je Gašper prijel za roko in se ji nasmehnil. Dvignila sta se in pospremil jo je v svojo sobo. Povedala mu je, da želi oditi domov, ampak je ni poslušal. Zelo se ji je približal, zato ga je odrinila. Stekla je iz sobe in planila v jok. Tekla je mimo jedilnice in odšla na parkirišče. Med tekom je zaslišala, kako se dekleta zlobno smeji. Lisi je bilo slabo, zato se je samo usedla na pločnik in premišljevala o vsem, kar se ji je zgodilo. Želela je poklicati domov, da bi jo oče takoj prišel iskat, vendar se je bala, kaj bo rekel. Ni vedela, kaj naj naredi. Vsa obupana se je zvila v klopčič in tiho zahlipala. Takrat je za sabo zaslišala korake. Obrnila se je in zagledala Erika. Ponujal ji je robček. Sprejela ga je in si obrisala solzne oči. Erik ji je ponudil pomoč, da jo zapelje domov, saj sam ni pil. Ni bila prepričana, če mu lahko zaupa. Poznala ga je od svojega četrtega razreda. Čeprav se z njim ni družila, ji je nekaj govorilo, da je dober fant. Sprejela je njegovo ponudbo.

Naslednje jutro se je zbudila z močnim glavobolom. Mama je prišla v njeno sobo in videla, da nekaj ni v redu. Povprašala jo je, kaj se je zgodilo. Lisa je bila najprej zadržana, nato pa je zagledala lepe in milostne mamine oči, ki so jo prepričale, da ji lahko zaupa. Odprla ji je svoje srce. Globoko je vdihnila in začela pripovedovati zgodbo. Počutila se je grozno in se v sebi spraševala, kako je lahko bila tako neumna.

V ponedeljek je Lisa prišla v šolo z dvignjeno glavo in se obnašala kot prej. Ugotovila je, da mora biti to, kar je in se ne pretvarjati. Čeprav je do tega spoznanja prišla na nekoliko neprijeten in grd način, se je vsaj nekaj pomembnega naučila. Ljudje se ne smemo spreminjati za druge, da bi nas ti opazili. Prava oseba nas bo sprejela točno takšnega, kakršni smo.

Alenka Beškovnik, 9. a

Peter

Peter je bil običajen najstnik, ki je živel s svojo družino v majhni vasi. V tej vasi ni bilo veliko hiš. Bili pa sta pošta in trgovina. Peter je moral obiskovati šolo v sosednjem mestu, ki je bilo približno 15 minut stran od njegovega doma. V vasi ni bilo otrok njegove starosti, zato Peter tam ni imel prijateljev. Ni ravno maral hoditi v šolo. Edini predmet, ki mu je bil všeč, je bila športna vzgoja. Rajši kot v šolo je s prijatelji odšel na igrišče in tam z njimi igral nogomet. Rad je tudi igral različne igrice in preživel prosti čas ob računalniku. Večino svojega časa je preživel v svoji razmetani sobi. V njej so bile smeti še od prejšnjega rojstnega dneva.

Ko se je vrnil iz šole, je najprej pozdravil starša, ki sta sedela na kavču dnevne sobe in se nato napotil v sobo ter se usedel za računalnik, čeprav mu je mama vedno naročila, da mora najprej opraviti domačo nalogo. Navodil seveda nikoli ni upošteval, zato je moral šolska dela opravljati pozno zvečer ali zgodaj zjutraj. Naloge je prepisoval velikokrat kar iz rešitev ali pa je vprašal sošolce za odgovore. Zvezki so bili pokracani in neurejeni, njegovo znanje pa ni bilo kaj prida. Pa nikoli se ni uspel učiti, zato mu je vedno zmanjkalo časa. Učenje se mu je zdelo sila nepomembno. Ko pa je prišel v šolo in od utrujenosti ni mogel razmišljati, je seveda dobil slabo oceno. Takrat pa mu je bilo hudo in zelo je bil razočaran sam nad seboj. Ampak Peter je raje klepetal, kot pa da bi kaj ukrepal. Mislil je, da je zabaven, in da ga to neodgovorno obnašanje osrečuje. Sošolci so se mu smejali in postal je glavna »faca« razreda. V razredu pa je tako rastel nemir in učitelji so bili vedno bolj jezni.

Nekega dne pa je Peter med uro fizike grozno klepetal. Ker to učiteljici ni bilo všeč, ga je kar pogosto opozarjala, a Peter kljub mnogim opozorilom ni prenehal s klepetanjem. Učiteljica je Petra grdo pogledala in ga od jeza tokrat poslala k dežurnemu učitelju. Peter se je jezo in razočaranost odpravil iz razreda. Dolgo časa je hodil, preden je prispel v učilnico dežurnega učitelja, ki se je nahajala v tretjem nadstropju šole. Bil je zelo jezen, saj ni klepetal le on, zato je mu je bila po njegovem mnenju storjena huda krivica. Brnil je vsak koš, ki mu je bil na poti. Potrgal je listke iz oglasne deske, trkal po vratih učilnice in se jezil na glas, ker je moral k dežurnemu učitelju. Ta dan je bil dežurni učitelj suhljati možakar, s prevelikim nosom in premajhnimi očali. Vsi so se ga bali, ker je kričal in vreščal kot kakšna stara ženica. Petra še posebej ni maral, zato je vedel, da bo pri njem zopet pisal kazenski spis. V učilnici se je usedel na bližji stol. Čakal je in čakal, ampak tega spisa ni bilo. Petru je bilo strašansko dolgčas in tam je moral biti do konca šolske ure. Bilo mu je že žal, da ni prej upošteval navodil svoje učiteljice.

Ko je ta dan prispel domov, sta ga v dnevni sobi že nestrpno čakala njegova starša. Bila sta zelo jezna nanj, saj sta od učiteljice dobila sporočilo o njegovem grdem obnašanju. Petra sta močno okregala in ga poslala v njegovo sobo. On se ni niti malo kesal, saj mu je bilo skoraj vseeno za njuno mišljenje. Starša sta mu zato prepovedala uporabo računalnika za cel mesec. Peter je zaradi tega jezen zaloputnil vrata za seboj. Najprej je brnil šolsko torbo v kot sobe, da je poletela kar na posteljo. Potem se je jezen ulegel na posteljo in razmišljal o tem, kako so odrasli nepošteni in kako je cel svet proti njemu. Mislil je, da to ni nič kaj takega, če ga učiteljica pošlje iz razreda, ker klepeta. Jezen je bil še posebej, ker je učiteljica poslala iz razreda samo njega in ne tudi drugih, s katerimi je klepetal. Ne da ni želel razumeti, zakaj so vsi jezni nanj, ampak niti ni razmišljal o drugih. Mislil je le nase. Zanimal ga je samo računalnik in premleval je o tem, kakšna krivica se mu je zgodila. Šele po treh dnevih se je Peter usedel in razmislil, kaj se je zares zgodilo. Razumel je, zakaj je bila učiteljica jezna in zakaj sta bila starša jezna. Bilo mu je žal, zato se je vsem opravičil. Mogoče pa mu je bilo preveč dolgčas in si ni želel več gledati v pajkovo mrežo v kotu sobe. Kakorkoli že, končno je sprevidel, kaj povzročajo njegova dejanja in se odločil, da bo to popravil.

Od takrat dalje je pazil, da je naloge naredil pravi čas. Tako je imel še vedno dovolj časa za računalnik in naslednji dan je bil bolj pripravljen na pouk. Ker nalog ni delal pozno v noč, je bil tudi bolj spočit in ni več toliko motil. Tako je tudi dobival boljše ocene in imel več časa za igranje nogometa s prijatelji.

Peter je pač najstnik in najstniki so včasih težavni ...

Matia Šramel, 9. b

V Parizu

Živijo Kaja,

pišem ti, ker sem se ravno vrnila s potovanja in bi ti rada povedala za dogodek, ki se mi je zgodil. Z nekaj prijatelji smo obiskali Francijo. Pariz, če sem bolj natančna. Zelo smo uživali. Ogledovali smo si veličastne in znamenite stavbe in lokacije, seveda pa tudi njihov največji arhitekturni dosežek - Eifflov stolp. Pariz je res prečudovito mesto s polno zanimivostmi.

Četrty dan našega potovanja se je začel zelo običajno. Šli smo na zajtrk in se sprehodili do čudovitega parka v bližini. Bilo je sončno in toplo vreme. Ulice so dišale po jutranji kavi in sveže pečenih rogljičkih, parki pa po tisočerih mavričnih rožah, ki so bile ravno v tistem času na vrhuncu razcveta. Vse je bilo kot v pravljici.

Okoli poldneva smo se odločili, da bi se pred kosilom radi sprehodili še po starem mestnem jedru, ki slovi kot ena kulturno najbolj bogatih točk v Parizu. V starem delu mesta je bilo ogromno majhnih, starih trgovinic in zavili smo skoraj v vsako. V trgovinicah so prodajali ročno narejene izdelke iz najrazličnejših materialov. Prav za vsakega smo nekaj našli. Kupili smo ogromno spominkov za sorodnike in druge prijatelje. Ko smo se tako, nič hudega sluteči, sprehajali po ozkih in vlažnih ulicah, smo sčasoma opazili, da smo ostali sami. Zaklepetali smo se, izgubi občutek za čas in nismo opazili, da smo zašli v temne in zakotne ulice. Nismo vedeli, kje smo in kako se lahko vrnemo v bolj "civilizirani" del mesta. Hodili smo in iskali kakšno nam znano stavbo, ulico oziroma karkoli, kar bi prepoznali. Bili smo popolnoma izgubljeni in nismo niti vedeli, kako smo do tja prišli. Nikjer ni bilo nikogar, nobene sledi o kakršnih koli ljudeh, kaj šele o turistih.

Ko smo tako izgubljeni tavalili že skoraj uro, nam je nasproti prišel moški. Bil je star, siv in izgledal je nekoliko zanemarjeno. Ustrašili smo se ga in skoraj zakričali. Hodil nam je nasproti in ni izgledalo, kot da ima namen zaviti v kakšno drugo ulico. Ob njem je hodil velik pes, ki je imel v gobcu kost. Želeli smo se umakniti, ker smo se ga bali, vendar smo bili v takem šoku, da se nismo mogli niti premakniti. Samo obstali smo in prestrašeno gledali, kaj bo storil.

Ko se nam je približal, nas je ogovoril. Za čuda je dobro govoril angleško, česar po njegovi starosti sodeč nismo pričakovali. S presenetljivo prijaznim in mirnim glasom nas je vprašal, kaj počnemo tu in ali smo se izgubili. Ko smo zaslišali njegov glas, smo se nekoliko pomirili in začeli govoriti z njim. Povedali smo mu, da smo se izgubili in ne najdemo poti nazaj. Ker je bil domačin in je ta kraj poznal kot lasten žep, smo ga prosili za nasvet. Povedal nam je, kako se lahko najhitreje vrnemo nazaj v center in nato odšel, preden smo se mu uspeli zahvaliti. Pes mu je brez ukaza sledil in izginila sta v eno izmed temnih ulic. Še vedno nismo bili prepričani, ali mu lahko zaupamo, vendar nismo imeli veliko izbire, glede na to, da nismo imeli niti najmanjše ideje, kje smo in kam moramo.

Sledili smo njegovim navodilom in v 30 min zagledali center. Bili smo presrečni, da smo našli pot nazaj in bili hvaležni starcu, ki nas je rešil. Do konca potovanja smo na polno uživali brez kakršnih koli zapletov.

Ta izkušnja me je res naučila, da knjige ne smemo soditi po platnicah, in da je lahko na pogled, tudi tako nezaupanja vreden človek, zelo dober in pošten. Vedno bom hvaležna starcu, ki nas je rešil iz

navidezno nerešljive situacije, čeprav ne poznam niti njegovega imena. Žal mi je samo, da se mu nismo imeli priložnosti osebno zahvaliti za njegovo pomoč in dobrodušnost. Če se bom še kdaj vrnila v Pariz, kar upam, da se bom, ker mi je mesto res všeč, si želim, da bi ga imela priložnost še enkrat srečati in se mu iz dna srca zahvaliti.

Upam, da se kmalu vidiva, in da ti bom lahko pokazala še fotografije s tega čarobnega in zelo zanimivega potovanja.

Katarina Hrvatin, 7. a

RAZKRITJE TATU

Lani poleti sem bil z družino na počitnicah na hrvaškem otoku Mljetu. Vreme je bilo lepo in mislili smo, da se bomo imeli super.

Bivali smo v najetem apartmaju v majhnem zaselku Soline. Bilo je super, saj je bilo morje oddaljeno le deset metrov. Soline štejejo vsega skupaj okoli osem hiš. Vsi ljudje, ki v teh hišah živijo, imajo svojo restavracijo ali pa svoje apartmaje. Vasica je tik ob cesti, na drugi strani pa je morje. V Solinah je okoli dvajset prebivalcev. Vsi se tudi ukvarjajo z ribolovom in ulovljene ribe strežejo v svojih restavracijah.

Lastnik apartmaja, v katerem smo živeli, je bil prijazen moški, star okoli 60 let. Bil je srednje visok. Lase in brke je že imel sive, a se je vendar ves čas smejal.

Takoj ko smo se namestili v apartma, smo odšli v morje. Voda je bila zelo topla. Morda še preveč. V apartma smo se vrnili zvečer.

Ko smo se odpravljali spat, je mama za vsak slučaj želela preveriti, koliko hrvaških kun imamo. Toda denarnice ni našla nikjer. Mislila je, da jo je kje založila in se vseeno odpravila spat.

Naslednje jutro je mama takoj začela iskati denarnico. Vsi smo ji pomagali. Pregledali smo vse torbe in potovalke, a je nismo našli. Odločili smo se, da bomo malo povprašali lastnika apartmaja Iva. Rekel je da jo je najverjetneje kdo ukradel. Poklical je policijo, nato pa še pripomnil, da je prejšnje leto tudi nekomu izginila denarnica, a takrat niso klicali policije, ker v njej ni bilo ničesar.

Ko je prišla policija, je bila mama na smrt v skrbih. Ni vedela, ali se bo denarnica našla. V njej je bila tudi bančna kartica. Mama je ostala s policijo, ostali pa smo odpeljali s kolesi okoli otoka. Videli smo več zanimivih vasic in plaž. Ko smo se vrnili, je policija še vedno tavalala v temi.

V sosednjem apartmaju je bival neki moški, a je bil ves dan zaprt vanj. To se mi je zdelo malo sumljivo, a sem si mislil, da pretiravam.

Naslednji dan so policisti zaslišali vse v vasi. Tudi moškega v sosednjem apartmaju. Njegovo ime je bilo Marko Tit. Zdel se je malo čuden, saj je bil zelo živčen. Policija je ugotovila, da je na Mljetu že drugo leto. Možje v modrem so preiskali še drugje, a našli niso ničesar.

Zjutraj Marka ni bilo več. Policija ga je takoj začela iskati. Začasno so prepovedali odhod z otoka. Tam se taki ekstremi redko dogajajo. Kmalu ga je iskala vsa policija, kar je otok premore. Preiskali so vse vasi, hišo po hišo.

Počasi so že obupovali in skoraj že hoteli zapreti primer, ko je policist z drugega konca otoka klical svojega sodelavca na telefon. S svojim sokoljim očesom je zapazil Marka v gruči na plaži. Pripeljali so ga nazaj v Soline. Marko je priznal krivdo in vrnil denarnico. Mami se je odvalil kamen od srca, saj je bila denarnica na srečo nedotaknjena. Marko je priznal tudi lanskoletno krajo denarnice in še nekaj kraj na Hrvaškem.

Mi pa smo se zahvalili policistom in uživali še preostanek naših počitnic. Bilo je res divje, a smo se vendar imeli lepo. Ne vem, kaj se je potem zgodilo z Markom. A po pravici povedano, me niti ne zanima.

Maj Pucer, 7. a

Biti neviden ...

(nadaljevanje zgodbe o Nevidnem človeku)

Bil sem neviden. Po glavi so mi rojili divji načrti o rečeh, ki jih bom odslej delal neopažen in nekaznovan ...

Bil sem navdušen. Ogromno idej sem imel. Užival sem. Hodil sem od trgovine do trgovine. V vsaki sem ukradel nekaj hrane in niti malo me ni pekla vest.

Ure so minevale in vedno bolj sit sem bil. Vsake toliko sem pustil nekaj hrane pred hišami revnih. Skratka, neizmerno sem užival. Ura je bila okoli 19. Hodil sem po ulici, ki je bila polna ljudi. Stežka sem se premikal mimo množice. Hotel sem priti do stare zapuščene hiše, da bi se skril in tam prespal. Nenadoma sem postal zelo utrujen. Noge so me začele zelo boleti. V glavi mi je razbijala neznosna bolečina. Mislim sem, da je to posledica prevelike količine sladkorja, ki sem ga zaužil. Zavedal sem se, da bom bruhal. Odhitel sem do bližnjih smetnjakov, da bi tam bruhal. Bolečina je postaja čedalje hujša. Začel sem se tresti. Zavedal sem se, da to ni od sladkorja. Zagrabila me je panika. Nisem vedel, kaj se bo zgodilo, zato sem moral biti previden. Zlezel sem v zabojnik za smeti, da me ne bi kdo opazil. Poskušal sem se zbrati. Naslednjih nekaj trenutkov se slabo spominjam. Vem, da je prostor napolnila bela svetloba, nato pa sem padel v nezavest.

Ko sem se zbudil, je bolečina izginila. Zavohal sem oster vonj po nečem razpadajočem. Ozrl sem se in na tleh zagledal mrtvo podgano. Razbral sem, da je poginila pred kratkim. Čudno mi je bilo, da je tako smrdela. Želel sem preveriti, katerega spola je. Ko sem jo prijel, sem zagledal svoje roke. Bile so natanko takšne kot noge od podgane. Zaprepadeno sem ugotovil, da imam telo podgane. Še nekaj časa sem razmišljal, kaj se je zgodilo. Ugotovil sem, da sem iz neznanega razloga zamenjal telo s podganjim. To jo je stalo življenja.

Nekako sem preplezal zabojnik in se odpravil v neraziskani svet podgan. Tako živim že nekaj let. Dobil sem podganje prijatelje. Ugotovil sem, da kot podgana živim veliko bolje, kot sem živel prej.

Tine Ivančič, 8. a

NA HIŠNEM PRAGU

Sedela sem na hišnem pragu. Bila sem sama. Opazovala sem oddaljeno milino sveže jutranje rose, razkošne travnike in prečudovite gozdove. V oddaljenosti se je zaslišalo umirjeno žuborenje bližnjega potoka. Vse pa so popestrili topli zvoki narave in živali v njej. Sonce me je božalo, rože so cvetele, medtem ko sem jaz nepremično sedela na domačem hišnem pragu, pred belo skromno hišico in nestrpno čakala na klic, kakor da bi me ta odrešil, me osvobodil. A vendarle me je v tisti samotni tišini, ki ni bila ne samotna in ne tiha, dohitelo. Ubriniti se nisem mogla. Bila sem nemočna in pred očmi so se mi namreč začeli prikazovati obrisi preteklosti, ki so postopoma postajali vedno bolj jasni.

"Oh, ti spomini, ko bi jim le lahko ubežala," si venomer govorim, a ti vseeno neposlušno trkajo na moje duri vsako leto, sleherni trenutek, ko spet postanem prava jaz in preneham igrati neskončno igro vlog, pomembnih za preživetje v tem odurnem svetu.

V hipu se je žvrgolenje ptičev spremenilo v otroški klepet, prečudovite drevesne krošnje v hladne učiteljske obraze, cvetoče rože pa v očitajoče oči, ki pogledujejo za svojo naslednjo žrtvijo. Bila sem na temačnem šolskem hodniku, ki se je razprostiral na kilometre daleč. Pogledala sem okrog sebe in opazila znane obraze svojih sošolcev in sošolk, ki so se kot običajno silili biti osebe, kakršne niso bili, da bi jih ostali lahko sprejeli. Tudi sama sem bila in še vedno sem ena izmed njih. Iz samotnih misli me je nenadoma predramil visok sladek ženski glas, ki je prihajal iz suhljate, na pogled mile deklice in se glasil: "Elena!" Obrnila sem se in prepoznala to preklasto mladenko kot svojo prijateljico Katjo.

Spomini nanjo segajo že daleč nazaj, ko sva se še podili po njenem domačem vrtu in se skupaj neizmerno zabavali. Od takrat dalje sem bila oklenjena nanjo po svoji lastni želji, čeprav sem v svojih najstniških letih uvidela, da je najino prijateljstvo že mnogo let razblinjeno, ampak izpustila je pa nisem. Verjetno zaradi strahu pred novim začetkom, pred osamo in izgubo nekoga, ki je bil do sedaj v tvojem, še tako kratkem življenju, nepogrešljiv. Zame je še vedno bila moja najboljša prijateljica Katja, četudi v resnici ta oseba že vrsto let ni obstajala več, vendar se s tem nisem nikoli sprijaznila.

S prehodom v najstniška leta sva se obe spremenili, še posebej ona. Vez, ki naju je zbliževala kot prijateljici, je bila iz dneva v dan šibkejša. Katja se je začela družiti z ostalimi sošolkami, ki so njeno težnjo po fantovski pozornosti razumele bolje od mene in z njimi delila vse najnovejše dogodke iz svojega še tako pestrega življenja, medtem ko se zame ni več menila. Spomnim se, da se mi je v tistem obdobju zgrnila tema pred oči. Šola, ki je bila prej toplo in varno zatočišče, je postala le mrzla stavba, čigar štirje zidovi so me utesnjevali. Ljudje v njej so se iz razposajenih sošolcev, ki jih je rahlo razganjala puberteta, v hipu spremenili v temačne sence, ki so se nad menoj zgrinjale in mi ves čas želele škodovati. Sošolke, s katerimi sem se sem ter tja kdaj pogovarjala, pa so se zaradi dobrega odnosa, ki so ga gojile s Katjo, prelevile v skoraj nepremagljivo oviro, ki je stala med menoj in njo. Oviro, ki sem si jo vedno bolj prizadevala porušiti, ne glede na ceno. Bolj kot sem se svoje domnevne prijateljice oklepala, bolj se mi je izmikala. Prebolela je mene in najino skrhano prijateljstvo.

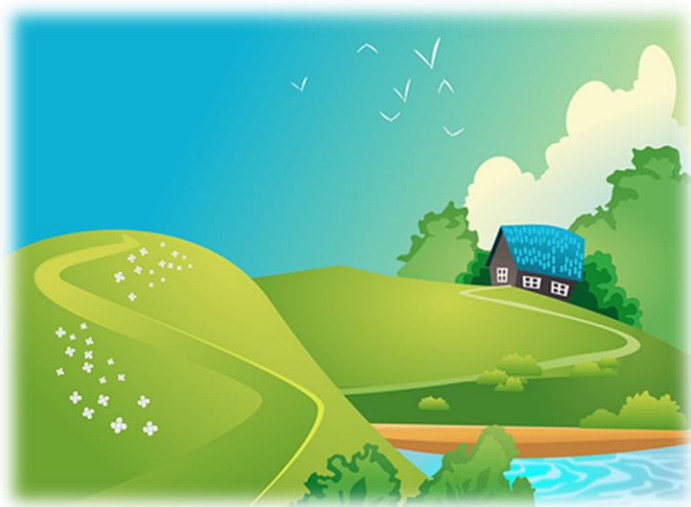
"Elena!" je ponovno zadonelo po temačnem hodniku. Dala mi ni niti trenutka, da bi se iz svojih globokih misli, ki so mi bile tedaj edina uteha, predramila. Pogledala sem jo v njene hladne modre oči in takoj zaslutila, da se nekaj dogaja. Pristopila je do mene in mi povedala, da me potrebujejo v ravnateljevi pisarni. Hoja do tja je bila mučna. Sprehajala sem se med množico neprijaznih obrazov in njihovimi jedkimi nasmehi, medtem ko niti slutila še nisem, kaj se mi bo zgodilo. Vseeno sem bila prestrašena. Ob vstopu v lepo urejeno pisarno pa sem ugotovila, da je bil tisti predhodni občutek popolnoma upravičen. Prostor je bil namreč napolnjen z učitelji, ki so name pogledovali obtožujoče

in me svojimi srhljivimi izrazi na obrazu opomnili, zakaj se v šoli ne morem počutiti sproščene, kaj šele domače. Usedla sem se za mizo, kot mi je bilo naročeno. Ravnatelj me je razočarano gledal, jaz pa sem mu vračala zmeden in predvsem paničen pogled. Začel je govoriti, vendar nisem razumela niti besede. Zagledala sem se skozi okno in opazovala mimoidoče ljudi, ki so se vsi razposajeno premikali in na trenutke sem zaslišala njegov tresoči se glas, ki je zvenel, kot da mora povedati grozno novico. Tako mrtvo vzdušje se je v sobi nadaljevalo, dokler nisem zaslišala nečesa, kar me je pretreslo do kosti. "Ne razumem, kako si si drznila ukrasti denar. Do sedaj sem te imel za vzorno učenko." Natanko te besede so prišle iz gospodovih ust. Vzdrnila sem se. Na drugi strani okna nisem več videla ležernih sprehajalcev, temveč le eno gosto temo. "Kaj!" sem se zgroženo odzvala na ves glas. Ena izmed učiteljic mi je nato zelo brezbrizno povedala, da sem bila obtožena kraje Katjinega denarja. Preden sem se zavedala, kaj se mi dogaja, je gruča neciviliziranih človeških bitij začela grebsti po moji šolski torbi in bila presrečna, ko je v njej zagledala Katjino denarnico. Od tistega trenutka dalje je moj spomin na tisti dan zamegljen. Spomnim se le, da je kasneje do mene pristopila Katja in mi povedala, da si je vse izmislila, da bi pred starši prikrila, koliko denarja je zapravila za svoja nova oblačila.

Po zelo dolgem času so se temni oblaki pred mojimi očmi razblinili in posijalo je sonce. Končno sem razumela, da se ona zame in za moje občutke ne briga in se verjetno nikoli ni. Ne vem zakaj, ampak me to spoznanje ni prav nič razžalostilo, temveč osvobodilo težkega bremena, ki sem ga nosila že res zelo dolgo časa.

Zazvonilo je in tenek glas telefonskega zvonjenja je prekinil ne tako tiho tišino. Ponovno sem bila na domačem hišnem pragu, pred belo hišo, le da tokrat nisem več slišala ptičjega petja in žuborenja vode. Slišala sem le glasen hrup, ki je prihajal s ceste pod belo hiško. Prav tako nisem videla razprostirajočih se gozdov, temveč le staro prenatrpano cesto in obrabljeno hrupno železnico. To so bile ovire, ki so stale med menoj in cvetočimi rožicami in nežno jutranjo roso. Sedela sem na hišnem pragu in se odločila, da bom vsaj danes, vsaj tokrat bila zvesta sama sebi. S preprostim klikom sem zadušila jedek zvok in še naprej na pragu gledala na cesto, na železnico in na prekrito naravo, ki so jo te zakrivale.

Sofija Štefan, 9. b

S pesmijo na pot

ŠMARSKA INDIJA KOROMANDIJA

**Tja v Šmarsko Indijo Koromandijo
vodijo vse poti,
saj tam sladka Istra živi!**

**Tam v Šmarski Indiji Koromandiji
so same slastne jedi,
katerih se mi veselimo vsi!**

**Izbereš lahko marsikaj sladkega:
miške, mafine, hroštale, potice ...
same dobre sladice.**

**Morda imaš rajši kaj slanega?
Ribe? Pršut? Klobase?
Ali slastno panceto in piščančjo pašteto?**

**Poskrbljeno je za vse okuse.
Sladke in slane,
zato vas vabimo,
da z nami se podate v te kulinarčne poskuse!**

Učenke in učenci 3. a

MIGRANTI

Izseljenci smo,
reveži brez domovine,
duše naših prednikov
požrle so sovražne mine.

Tuja dežela so le trpke sanje,
dan za dnem v naših mislih.
Trdo delo, borba za življenje,
upanje v naših srcih.

Upanje, da se vrnemo
nikoli ne umre.
Zato smo močni in pogumni
in kri nam v žilah vre.

Oskar V., 7. b

MIGRACIJE

Vsa živa bitja migrirajo
in si nove domove izbirajo,
ker tam, kjer so prej živeli,
ni ne hrane ne kopeli.

Vsak dan, vsako leto
se jih preseli nešteto,
pakirajo, se zbirajo
in hitro pomigrirajo.

Selijo se zaradi vojn,
ljudi in drugih
grozljivih stvari.

Zato se vsi
od živali do ljudi preseli,
z družino ali brez,
vseeno je, saj gre zares.

Manca Leni S. Š., 7. b

Prijateljstvo

Tian Ipavec: Prijateljstvo

Prijateljstvo je zelo lepo,
čeprav se kdaj tudi skregamo,
še vedno prijatelji ostanemo.

S prijatelji se smejemo,
igramo in zabavamo.
Ko pa žalostni smo,
se skupaj potolažimo.

Prijateljstvo je zelo lepo,
če ga v srcu nosimo.

Maruša Hrandek: Prijateljstvo

Prijateljice so moj velik zaklad.
Rožice, ki cvetijo vsako pomlad.
Iris in Maruša se s konji lovita,
Jana je tista, ki raje jih slika.
A z njimi je lušno, ko se igramo.
Tečemo, skačemo in se smehljamo.
Eva in Eva se v šoli učita, Erika in Nika požare gasita.
Lepo je, ko Gaja bonbone deli.
Jagodne, čokoladne jemo jih vsi.
Skupaj smo rade, nič nas ne ustavi.
Tinca se z mucom igra na travi. Z
Veroniko kolesariva povsod in še lep
Objem vam pošiljam, rada vas imam.

Jana Kocjančič: Prijateljstvo

Prijateljica naj ob meni bo,
saj ob njej je sladko.

Ko jo gledam v oči,
se mi zazdi,
da ob njej bom
brez skrbi.

Ko pogovarjam se
z njo,
vedno ob njej je lepo.

Saj, ko bo ob meni
ključ zakopala,
bo me zavarovala.

Ema Brčina: Pravi prijatelj

Prijateljstvo je druga
družina,
k igri me vabi,
odganja mi dolgčas.
Prijatelj te nikoli ne zapusti,
razen, če korona nas dohiti.
Zato pa hura: 1, 2, 3,
naj prijateljstvo živi.

Eva Matelič: Prijateljstvo

Jaz imam najboljšo prijateljico,
ki je prijazna in z njo se rada igram.

A, ko grem na avtobus ali gre
ona domov,
pogrešam jaz njo in ona mene.

Najraje se skupaj igrava in
plezava,
skupaj tudi riševa.

Aprijatelji so prijatelji
in stvari radi počnejo skupaj.

Nika Grižon: Prijateljstvo

Prijatelj je tisti,
ki te vedno nasmeji
in s teboj prijazno govori.
Prijatelj te vedno podpira
in rože zate nabira.
Prijatelj je tisti,
ki ti pomaga v stiski
in s teboj deli lepe stvari.

Hitri jesenski pesniški zajčki

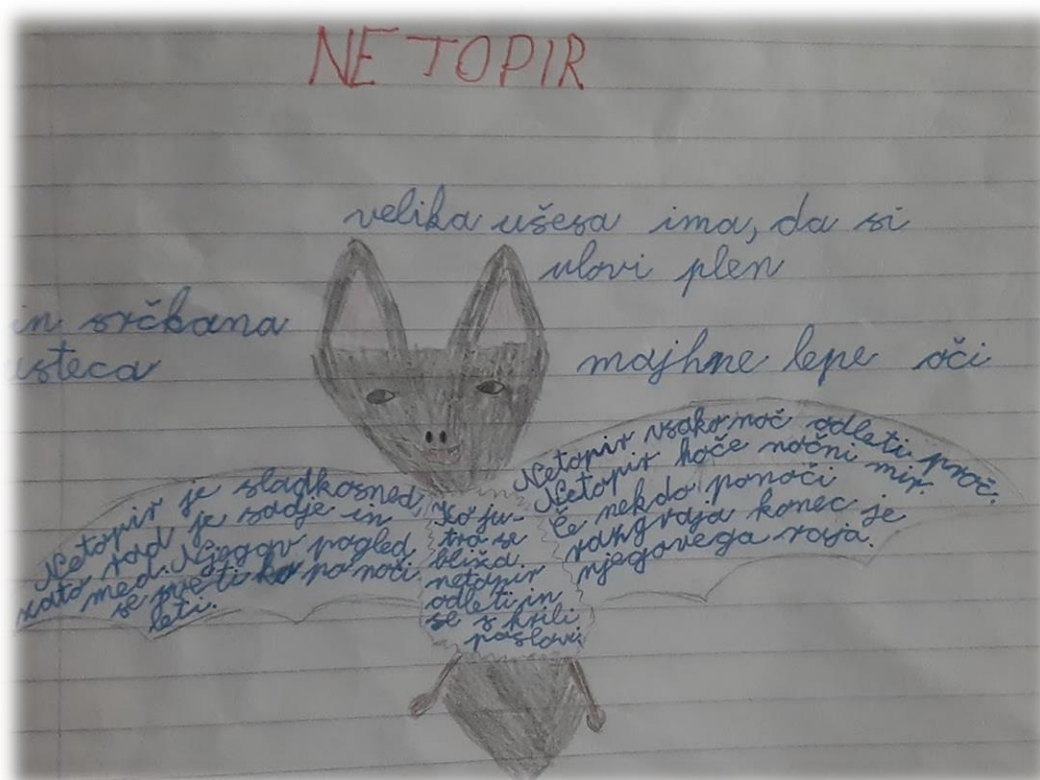
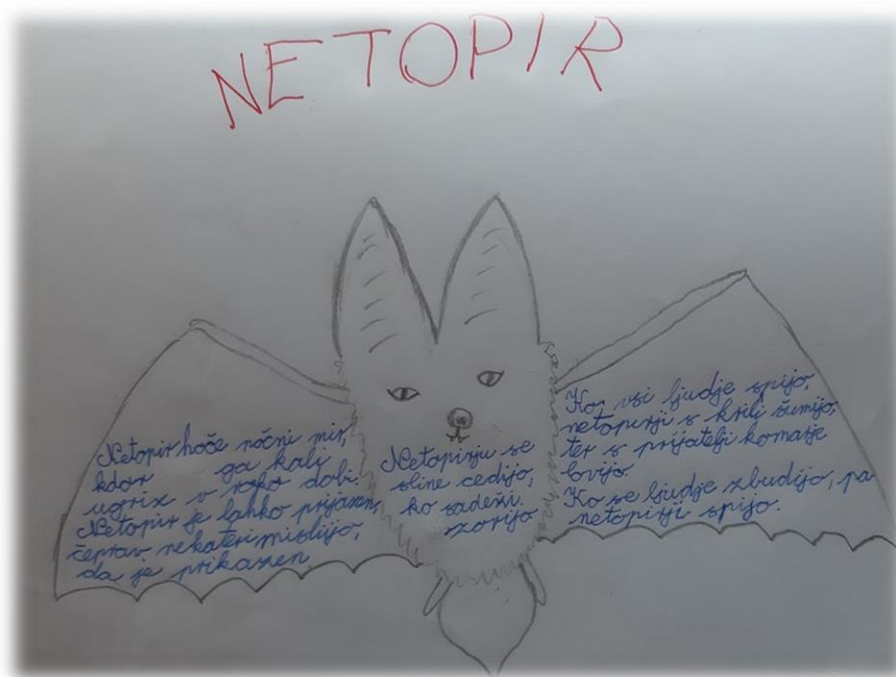
Hitri zajčki po listju skakljajo,
pišejo pesmi za male otročke.
Iščejo strelo, da se z njo igrajo,
a najde se ne, ker izgubljena je.

Zelene oči in puhasti repi
to zajčji je stil, zato tako so lepi.

Naglo ulovite vse,
ker zelo mudi se.

Ajda Koterle, 5. b

Netopir

Ronja, 5. b

Dušan Radović je napisal pesem z naslovom *Malim so vseč*. Tudi učenci 2. a in 2. b so sestavili pesem z istim naslovom.

Učenci 2. a

MALIM SO VŠEČ

Malim so vseč zanimive stvari,
kot recimo dinozavri,
kot recimo nogomet,
kot recimo, kot recimo...

Malim so vseč mavrične stvari,
kot recimo milni mehurček,
kot recimo mavrica,
kot recimo, kot recimo...

Malim so vseč lepe stvari,
kot recimo slike,
kot recimo napisi,
kot recimo, kot recimo...

Malim so vseč sladke reči,
kot recimo lizike,
kot recimo čokolade,
kot recimo bonboni,
kot recimo, kot recimo...

Malim so vseč baloni,
malim so vseč bonboni,

malim so vseč,
malim so vseč...

Malim so vseč nežne stvari,
kot recimo božanje,
kot recimo objemanje,
kot recimo, kot recimo...

Malim so vseč nenavadne reči,
kot recimo kuhar,
kot recimo gasilec,
kot recimo, kot recimo...

Malim so vseč nenavadne stvari,
kot recimo smetarji,
kot recimo železarji,
kot recimo, kot recimo...

Malim so vseč sladke stvari,
kot recimo torta,
kot recimo čokolada,
kot recimo, kot recimo...

Malim so smešne besede vseč,
kot recimo ninanana,
kot recimo razcefrana,
kot recimo, kot recimo...

Malim so vseč velike stvari,
kot recimo nebotičniki,
kot recimo avioni,
kot recimo, kot recimo...

Malim so vseč zabavne reči,
kot recimo lego kocke,

kot recimo namizni nogomet,
kot recimo, kot recimo...

Malim so všeč zanimive stvari,
kot recimo vitezi,
kot recimo gradovi,
kot recimo, kot recimo...

Malim so všeč velika vozila
kot recimo tovornjak,
kot recimo avtobus,
kot recimo, kot recimo...

Malim so všeč sladke reči,
kot recimo nutela,
kot recimo torta,
kot recimo, kot recimo...

Malim so všeč smešne reči,
kot recimo pikabu kocke,
kot recimo cofek,
kot recimo, kot recimo...

Malim so všeč kisle besede
kot recimo kisle kumarice,
kot recimo kisli bonboni,
kot recimo, kot recimo...

Malim so všeč živali,
kot recimo mačke,
kot recimo psi,
kot recimo, kot recimo...

Malim so všeč nenavadne reči,
kot recimo dinozavri,
kot recimo vlak,

kot recimo stolp,
kot recimo, kot recimo...

Malim so všeč sladke reči,
kot recimo torta,
kot recimo bonboni,
kot recimo čokolada,
kot recimo, kot recimo...

Malim so všeč nenavadne reči,
kot recimo kumkvat,
kot recimo ješpren,
kot recimo frača,
kot recimo, kot recimo...

Malim so všeč kisle reči,
kot recimo limonada,
kot recimo kislá marmelada,
kot recimo, kot recimo...

Malim so všeč nenavadna hrana,
kot recimo rdeča pesa v juhi,
kot recimo poli salama na kruhu z nutelo,
kot recimo, kot recimo...

Malim je všeč zelenjava,
kot recimo korenček,
kot recimo krompirček,
kot recimo, kot recimo...

Malim je všeč leteče reči,
kot recimo avion,
kot recimo balon,
kot recimo, kot recimo...

Malim so vseč sladke reči,
kot recimo čokolada,
kot recimo limonada,
kot recimo, kot recimo...

Malim so vseč nenavadne reči,
kot recimo mlinarji,
kot recimo planinari,
kot recimo kot recimo...

Učenci 2. b

MALIM SO VŠEČ

Malim so vseč igrače,
kot recimo avti,
kot recimo harmonika,
kot recimo, kot recimo ... (Alja)

Malim so vseč športi,
kot recimo gimnastika,
kot recimo nogomet,
kot recimo, kot recimo ... (Melanie)

Malim so vseč punčke,
kot recimo Barbie,
kot recimo dojenčki,
kot recimo, kot recimo ... (Sara G.)

Malim so vseč slane stvari,
kot recimo smoki,
kot recimo oreščki,
kot recimo, kot recimo ... (Maša)

Malim so vseč sladke stvari,
kot recimo lizika,
kot recimo bonboni,
kot recimo, kot recimo ... (Maša)

Malim so vseč športne reči,
kot recimo nogomet,
kot recimo rokomet,
kot recimo, kot recimo ... (David)

Malim so vseč igrače,
kot recimo hitri avtki,
kot recimo vlakci,
kot recimo, kot recimo ... (Adrian)

Malim so vseč živalske reči,
kot recimo pujsi v blatu,
kot recimo muce na oknu,
kot recimo, kot recimo ... (Taša)

Malim so vseč nenavadne reči,
kot recimo rajanje ponoči,
kot recimo, kako žabica skoči,
kot recimo, da se milni mehurček razpoči. (Miha)

Malim so vseč sladke reči,
kot recimo sladki bonboni,
kot recimo sončni zatoni,
kot recimo objemi mamini... (Miha)

Malim so vseč smešne besede,
kot recimo telebajzi,
kot recimo porka pilik,
kot recimo sem jezna na kubik... (Miha)

Malim so vseč živali,
kot recimo želva,
kot recimo medved,
kot recimo zajec,
kot recimo, kot recimo. (Žiga)

Malim so vseč kisle reči,
kot recimo kivi,
kot recimo limona,
kot recimo, kot recimo. (Urška)

Malim so vseč dišeče reči,
kot recimo roža,
kot recimo dišava,
kot recimo, kot recimo. (Urška)

Malim so vseč sladke reči,
kot recimo med,
kot recimo čokolada,
kot recimo, kot recimo. (Urška)

Malim so vseč risalne stvari,
kot recimo barvice,
kot recimo flomastri,
kot recimo, kot recimo. (Sara P.)

Malim so vseč dinozavri,
kot recimo T-Rex,
kot recimo Blue,
kot recimo Indomnius Rex
kot recimo, kot recimo. (Ian)

Malim so vseč dišeče stvari,
kot recimo cvetovi,
kot recimo žvečilni gumiji,
kot recimo, kot recimo. (Dimitri)

Malim so vseč kisle reči,
kot recimo kislja smetana,
kot recimo kisli bonboni,
kot recimo, kot recimo. (Dimitri)

Malim so vseč lepe besede,
kot recimo hvala,
kot recimo prosim,
kot recimo, kot recimo. (Dimitri)

Malim so vseč električne reči,
kot recimo mešalnik,
kot recimo vrtalnik,
kot recimo, kot recimo. (E. Hušić)

Malim so vseč živalske reči,
kot recimo mačka,
kot recimo račka,
kot recimo, kot recimo. (E. Hušić)

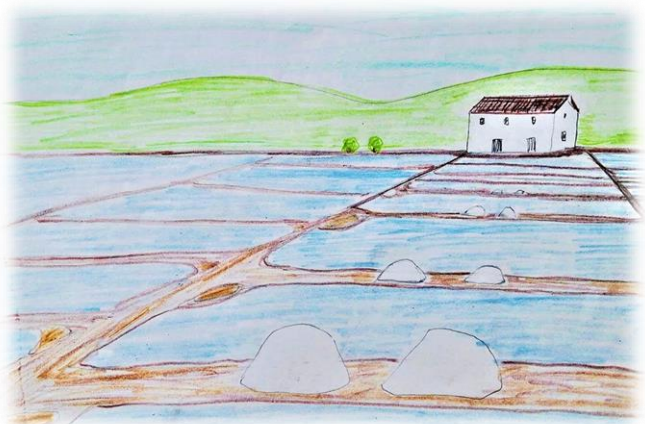
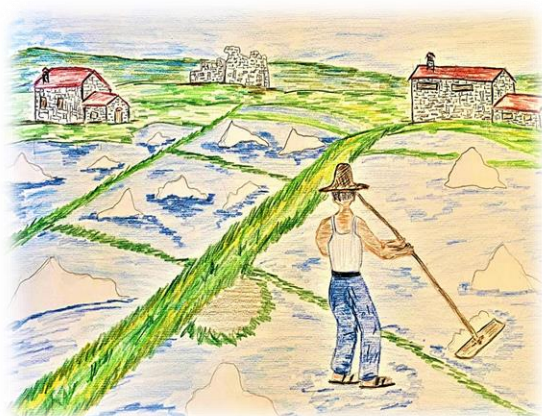
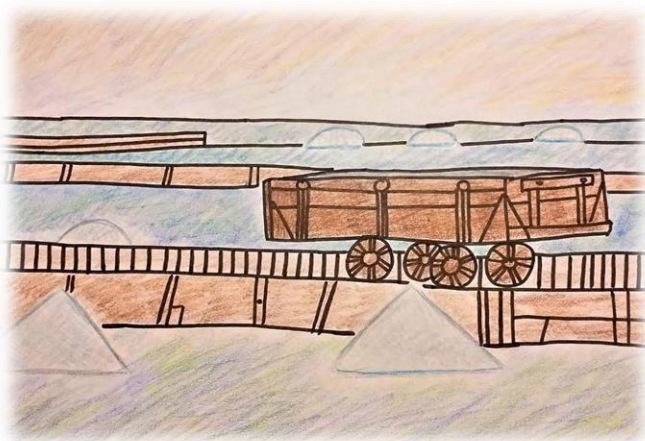
Malim so vseč dišeče reči,
kot recimo parfum,
kot recimo vrtnica,
kot recimo, kot recimo. (Evelyn)

Malim so risanke vseč,
kot recimo Govoreči Tom in prijatelji,
kot recimo Grizzy in glodavčki,
kot recimo, kot recimo. (Tjaž)

Malim so vseč debele reči,
kot recimo debela čokolada,
kot recimo debela salama,
kot recimo, kot recimo. (Avgust)

Malim so vseč debela igrala,
kot recimo debel tobogan,
kot recimo debele žoge,
kot recimo, kot recimo. (Tadej)

Še nekaj pripovednih del ...

Poustvarjanje ob besedilu Dima Zupana *Junaška zgodba*

DAN Z VNUKOM

Pred nekaj leti sva jaz in moj vnuk imela dan samo za naju. Bilo je zelo zabavno in lepo, dokler se ni nekaj pripetilo.

Po končanem zajtrku sva se dogovorila, da greva malo na svež zrak. Odšla sva na sprehod. Do tukaj se je vse zdelo v redu. Dolgo sva pešočila in v daljavi zagledala blisk svetlečega in svetlo modrega morja. Dan je bil vroč in midva sva pot obilno zalivala z znojem. Tako se je lesketalo in nisva se mogla upreti. Pred nama je bila še srednje dolga potka, katero so obdajale korenine štrleče iz tal. Ni bilo najbolj varno. Še primerne obuvala nisva imela. Z natikači se ne pride prav daleč. A najina želja je bila premočna. Začela sva teči in tekrovati. Ni dolgo trajalo, ko se je deček spotaknil ob korenine. Padel je tako močno, da je videl zvezde. Nekaj sekund kasneje sem izza ovinka pritekel, da bi videl, kaj se mu je zgodilo. Videl sem ga objokanega ležati na tleh. Gleženj je imel ves otečen in rdeč kot paradižnik. Dvignil sem ga in odnesel do plaže. Vse veselje je izpuhtelo v zrak. Po vročih kamnih sem lazil z njim v naročju in prišel do ceste. Prišel sem do parkirišča in začel iskati ključe. Po petih minutah sem se spomnil, da nisva prišla z mojim starim avtom. Kot da nesreča ni bila dovolj. Prehodil sem 20 kilometrov, dokler nisem prispel do bolnišnice. Bilo je poldne. Ves sestradan sem z vnukom čakal, da nas pokličejo. Ko so naju poklicali, sva odšla v ambulanto. Medicinska sestra je vnuku povila nogo. Kasneje sva počasi odšla proti domu. Ko sva prispela domov, sem komaj čakal, da ga pridejo iskat njegovi starši, da jim povem, kaj se je pripetilo.

Tako se je najin dan na žalost končal. A nikoli ne bom pozabil tega dogodka ter nikoli ne bom tekel po gozdnih potkah in takrat nosil natikače.

Tadeja D., 6. a

ILUZIONISTOVA UKANA

Kot vsak večer sem tudi ta večer fantoma povedal zgodbo ...

Nekoč, ko sem bil še mlad kot vidva, sem bil pomočnik iluzionista. Ta iluzionist ni bil kar tako. Znal je pričarati golobe izpod ogrinjala, zajce iz klobuka ter mnogo drugih reči. Nekega dne pa je spravil dekle v zrak, da sem za trenutek pomislil, da je to prava čarovnija. Toda jaz sem poznal vse njegove trike. Dekle, ki je lebdelo v zraku, je bilo privezano na strop z žico, ki je ni bilo videti. Tisti večer pa se je zgodilo to, da se je žica pretrgala. Tako so vsi uzrli iluzionistovo ukano, nihče več ni hotel obiskovati njegovih predstav, ker so ga imeli za velikega goljufa.

No, nadaljevanje zgodbe pa bomo pustili za jutri.

Teodor T., 6. b

Napad na Lahe

Naslednji dan sta prišla fanta nazaj k Prijatelju, da bi pobirala travo. Prijatelj je bil ves navdušen. Skoraj so končali, ko jima je Prijatelj ponovil: "Če vaju dobim, da mi tacata po travi, vaju namažem z gorjačo po puklu." Končno so končali in sedli na klopco.

Prijatelj si je počasi, natančno zatlačil tobak v pipo in začel: "Joj, tile Lahi niso bili od muh. Začeli so nas napadati. Mi smo se zbrali in naredili načrt. Napadli jih bomo z vzhoda in jih stisnili v kot. Fanta, me še poslušata?" Puhec-smukec je odgovoril, da ja. Prijatelj je nadaljeval: "No, vzeli smo orožje in odšli v boj. Lahi so nas še vedno napadali. Veliko jih je bilo poškodovanih. Med seboj smo si veliko pomagali. Bili smo potrpežljivi. Hodili smo in hodili proti vzhodu. Ko smo prišli, smo srečali kopico Lahov. Vsi smo se ustavili. A, ko je neki Lah ustrelil našega načelnika, smo odšli v boj. Tam je bilo dosti krvi in še več ranjencev. Zmagali, zmagali smo Lahe. Naš načrt je deloval. Ko smo prišli nazaj, smo imeli veliko zabavo do ranih jutranjih ur. Zabavali smo se, pili rdeče ali belo vino in igrali na orglice. Končno smo lahko prevzeli Italijo. Še cel teden smo imeli podobno zabavo in takrat je vsak dobil še trideset dni dopusta. Bili smo zelo veseli. Fanta, vama je bilo všeč? Jutri pridita še enkrat sem, pa vama povem, kako je bilo, ko sem se vrnil nazaj k očetu."

Emi G., 6. b

NAPAD TRDOŽIVIH IN NESMRTNIH LAHOV

Prijatelj je sedel pred svojo hišico in čakal, da prideta mimo Drekec-pekec in Pukec-smukec. Minilo je nekaj časa in končno sta prišla. Fanta sta ga vprašala, kako naj mu pomagata, da jima bo povedal kakšno zgodbo iz 1. svetovne vojne. Ker je bil dobre volje, je rekel, da mu lahko pomagata pospraviti orodje. Po dolgem času so končali. Prijatelj se je usedel na stol, fanta pa na klopco. Gospod je segel s svojo roko v naprsni žep in iz njega privlekel pipo. Prižgal jo je in nekajkrat vdihnil in izdihnil dim. Zajel je sapo in začel pripovedovati:

»Bila je sredo. Vsi smo bili pripravljeni na noč, saj smo stražili, če nas kdo napade. Stražili smo in stražili, a nobenega ni bilo. Tako smo stražili vsak dan med tednom, vsak dan in vsako noč. Tako smo stražili eno zelo dolgo leto. Nobenega ni bilo in vojna je hodila h koncu. Bili smo veseli, da ne bo uničenja naše domovine. Pospravili smo šotore in vse obrambe.« Spet je pihnil v pipo in začel: »Po polovici leta smo mislili, da je konec vojne, ampak se je šele začela. Vsi smo bili v svojih hišicah z družino, nakar smo zaslišali močan pok in Lahi so nas nepričakovano napadli. Vsi smo se zelo prestrašili. Vse so zažgali, vse hiše in tudi ljudje v njih so bili v plamenih ...«. Prijatelj je utihnil in solza mu je zdrsnila po njegovem licu. Fanta sta ga vprašala: »Prijatelj, kaj pa je narobe?«. Prijatelj je rekel: »V tistem požaru je zaradi ognja umrlo veliko ljudi in med drugim tudi moja mati, sestra, bratje in moj oče.« Bil je tako žalosten, da je nehal govoriti in odšel v svojo hišo in si iz ust vzel pipo. V hiši je zelo žalosten jokal in sedel na svoji postelji.

Fanta sta vedela, da je bolje, če ga pustita pri miru in zato sta odšla. Po nekaj dneh sta spet šla k njemu na obisk. Videla sta ga boljše volje, vendar je bil še vedno žalosten.

Nika Š., 6. a

Popotovanje v stari Egipt

Nekega poletja smo šli na počitnice v Egipt. Starša sta zaspala, zato sem se sama odpravila na potep.

Bilo je vroče, in ko sem hodila, sem nenadoma zagledala sarkofag. Bil je prazen. Tudi ulica je bila popolnoma prazna in naenkrat se je stemnilo. Pred mano se je prikazala mumija, ki je stegovala roke proti meni. Začela sem bežati, vendar me je ujela in odnesla v neko piramido. Tam so stali čudni ljudje, ki so pred mano pokleknili. Na posebnem odru je bil faraon, ki so ga ravno mumificirali. Izvedela sem, da je faraon moj oče in sem sedaj jaz faraonka. Pomislila sem na svoje starše, zato sem začela z očmi iskati izhod iz piramide. Ko sem ga našla, sem stekla. Vsi so stekli za menoj, najhitrejša je bila mumija. Spomnila sem se, da mumije uniči voda, zato sem zlila vsebino svoje plastenke na mumijo. V hipu je izginila, in ko je izginila, so izginili tudi vsi moji zasledovalci.

Čudne pustolovščine staršem nisem omenila, saj bi bili zelo jezni name, če bi vedeli, da sem se sama odpravila na potep.

Tjaša Goja Sore, 5. b

Skrivnostne piramide so me vedno zelo zanimale. Nekega dne sta starša sestri in meni dovolila, da si greva piramido ogledat.

Ogledala sva si lahko le zunanost. Bil sem tako radoveden, da sem splezal čez ograjo, da bi prišel v notranjost. Sestra, ki je bila odgovorna zame, je splezala za menoj. Vhoda nisva našla, zato sem bil zelo razočaran. Kar naenkrat sva padla v neko globoko jamo in se znašla v notranjosti piramide. Začela sva raziskovati. Stopila sva v prvo sobo. Vrata za nama so se bliskovito zaprla in znašla sva se v trdi temi. Prižgala sva svetilko in ugotovila, da je soba polna smrtonosnih kač. Zagledal sem nenavadno palico in z njo udaril po tleh. Kače so v hipu izginile. Na tleh je ležal zaprašen ključ, s katerim sva odprla naslednjo sobo. Tam je bila opica, ki je znala čarati, ni pa razumela človeške govorice. Na telefonu sem našel aplikacijo, ki je moje besede prevajal v opičjo govorico. Opica nama je pričarala ključ za vstop v zlato dvorano. V tej dvorani je bil kip z žezlom, v katerem je bil namig. Ko sem prijel za žezlo, se je kip prebudil, za njim pa še vojaki. Začeli so naju loviti, zato sva se s sestro ločila. Po stopnicah sem stekel v najvišjo sobo. Tam je bil kip vojaka, ki je imel načrt piramide. Vojak se je prebudil in mi prijazno ponudil svojo pomoč.

Pomagal mi je najti izhod iz piramide in tam sem že našel svojo sestro. Hitro sva stekla domov in si rekla, da ne bova nikoli več kršila pravil.

Tadej Novak, 5. b

Nekega lepega sončnega dne, ko je bilo nebo modro kot zmeraj in sonce okroglo kot včeraj, sem se odpravil na ogled piramide.

V piramidi je bilo temno. Seveda, zakaj bi bile tam luči, če je pa piramida grobnica. Vodnik nam je dal svetilke, ki smo jih morali držati v roki. Ker sem moral paziti kod hodim in držati svetilko (ne vem, zakaj nismo imeli naglavnih svetilk), nisem bil pozoren na vodnikove besede. Čez nekaj časa sem zagledal zanimive hierogliffe. Začel sem si jih ogledovati in nenadoma sem ugotovil, da sem ostal sam. Izgubljeno sem taval po piramidi, dokler ni nekdo na mojo ramo položil roko. Bila je mumija, strašna, a prijazna. Peljala me je v neko sobano polno mumij in skupaj smo sedli h kosilu. Mislim, da so bili družina. Najmlajša mumija je stalno nekaj mrmrala in me čudno gledala.

Nenadoma sem slišal kričanje. Brat se je ugriznil v jezik. Ugotovil sem, da sem vse le sanjal. Še dobro, ne znam si predstavljati, kakšno je kosilo v mumijini kuhinji.

Jakob Fičur, 5. b

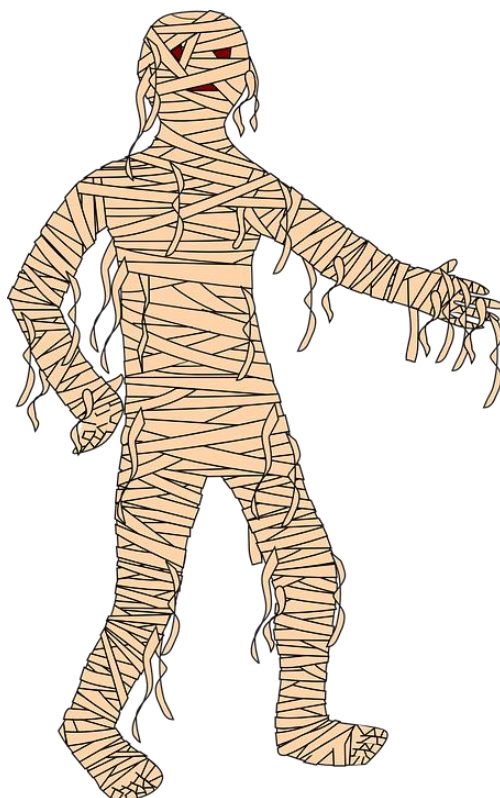

Bil je lep sončen dan. Pogledal sem skozi okno in zagledal nenavaden portal, ki je vabil v svojo notranjost. Vzel sem nekaj hrane in vodo ter stopil skozenj.

Pristal sem pred velikansko piramido. Previdno sem pokukal v notranjost, a je bilo tako temno, da nisem videl ničesar. Ko sem stopil na kockasta tla, se je od nekod prikazala svetloba. Ko sem stopil naprej, sem naenkrat zagledal sekiro, ki leti proti meni. Zadnji trenutek sem se umaknil. Potem sem zagledal velika lesena vrata z zanimivo kljuko. Ko sem vrata odprl, sem se znašel pred zlatim sarkofagom, iz katerega se je nenadoma dvignila strašna mumija. Prestrašen sem opazoval, kako mumija postaja vse večja in večja. Želel sem zbežati pa nisem mogel, ker me noge niso ubogale. Mumija se mi je začela bližati. Že sem lahko čutil njeno vročo sapo in v nosnici mi je vdrl ogaben vonj. Mumija je začela okoli mene sukati povoj. Začel sem brcati in suvati a zaman.

Tresk. Znašel sem se na tleh, močno ovit v rjuho in ugotovil, da sem vse le sanjal.

Uroš Cergol, 5. b

ROKAVICA IN ROKAVIČNIK NA POTEPU SKOZI VULKAN LAS

Rokavičnik: Greva lahko v Lase?

Rokavica: Seveda, ampak moraš biti ob meni.

Rokavica (v Laseh): Pogledati grem, če je varno. Ti pa ostani tukaj in se ne premikaj.

Rokavičnik: Ja, ja. (zagleda vodo) Ooo, kakšen bazen! Kar notri bom skočil.

(Rokavica se vrne in ne najde Rokavičnika. Prestrašena hodi sem ter tja, ko naenkrat zagleda dve lepo oblečeni uški.)

Prva uš: Ja, kaj pa je? Zakaj pa tako bezljaš?

Rokavica: Moj mlajši bratec je izginil, pa ga iščem.

Druga uš: Ti bova že midve pomagali.

Rokavica: Hvala vama.

Uši: Pes, pridi sem. Ti imaš zelo dober vonj, zato nama boš pomagal iskati njenega bratca.

Pes: Ja, prav. Kje bomo začeli?

Rokavica: Psst, zdi se mi, da slišim glasove.

Prva uš: Poglej, tam se nekaj sveti.

Pes: Stekel bom tja in preveril, če je tvoj bratec tam. Hej, ali ti je podoben?

Rokavica: Seveda, saj je moj brat.

Druga uš: No, ja, saj sva tudi midve sestri, pa si nisva čisto nič podobni. Ona je majhna in okrogla, jaz pa velika in suha.

Pes (priteče nazaj): Tvoj brat uživa v bazenu. Še sam se mu bom pridružil. (Steče.)

Rokavica: Hej, počakaj, no.

Uši: Te bova midve pospremili.

(Pri bazenu Rokavica zagleda Rokavičnika, ki se igra s psom. Nežno ga objame.)

Rokavičnik: Voda je super topla, pridi.

Rokavica (ušema): Se bosta pridružili?

Prva uš: Ne, ne, saj to ni voda, ampak ušesno maslo. Ne spravite me noter.

Druga uš (veselo): Prihajam. (skoči v bazen)

(Vsi veseli čofotajo po vodi, dokler se Rokavica in Rokavičnik mimo gore Rama, čez dolino Komolčnjak ne odpravita domov v naselje Dlan.)

Ana Lazar Baboc, 5. b

NETEK IN ALBERT

Netek je osamljen deček brez prijateljev. K znanstveniku Albertu stopi po pomoč. Ta naj bi mu s svojo čudežno napravo priskrbel prijatelje. Pa ni šlo vse tako gladko.

Netek: Je uspelo? Reci, da je uspelo.

Albert: Ne vem, kaj naj ti rečem, mmm.

Netek: Kaj mi boš rekel? Povej, če je kaj narobe?

Albert: No, odvisno s katerega zornega kota gledaš. Če te gleda človek ali pa ...

Netek (kriči): Ogledali, hočem ogledalo!

Albert (mu s sklonjeno glavo poda ogledalo): Oprosti!

Netek (jezno): Albert, kaj si naredil z mene, saj nisem več človek!

Albert (navdušeno): Pa saj si znanstveni čudež. Fantastično.

Netek (še bolj jezno): Albert, takoj nehaj. Saj sem vendar osliček, ne pa znanstveni čudež. Takoj me spremeni nazaj. Še danes.

Albert (žalostno): No, prav, ampak zame si še vedno znanstveni čudež.

Netek (besno): Ti bom že pokazal znanstveni čudež. Hitro, niti minute več nočem biti osel.

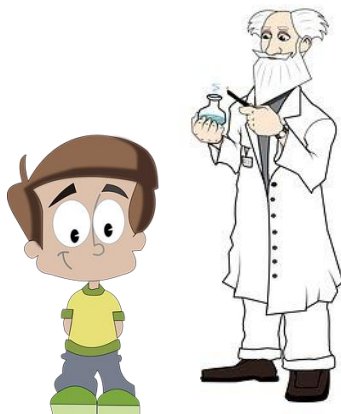
Albert (pomirjujoče): Dobro, dobro! Ne razburjaj se več, stopi nazaj v napravo.

(Netek stopi v napravo, ta pa se po nekaj sekundah izklopi.)

Albert (presenečeno): Kabel se je razpolovil. Takoj ga bom zamenjal.

(Albert je zamenjal kabel in Netek je spet postal deček. Z Albertom sta postala najboljša prijatelja. Netek pa ni bil več osamljen, saj je tudi v šoli dobil prijatelje.)

Karol Hrvatin, 5. b

SREČANJE S ČAROVNICO

Bilo je deževno, nevihtno popoldne, ko sem se igral v svoji sobi. Pogledal sem skozi okno, veter je premikal veje in v daljavi se je bliskalo. Nenadoma se je na obzorju prikazala temna podoba.

Pozvonilo je. Pred vrati je stala čarovnica. Skoraj sem padel v nezavest. Bila je srednje velikosti in zelo suha. Imela je goste, skuštrane lase in velik ukrivljen nos, na katerem je sedela debela bradavica. Rekla mi je, naj ji sledim. Peljala me je v gozd, kjer sem ob vznožju starega drevesa zagledal majhna vrata. Ta vratca so vodila do jame, kjer so živele čarovnice. Ko sem vstopil, sem zagledal čarovnico, ki je glasno jokala, da je izginila njena najboljša prijateljica. Vse čarovnice so me prosile, naj jim pomagam poiskati izgubljeno prijateljico. Kljub temu, da sem se jih bal, so se mi zasmilile in obljubil sem, da jim bom pomagal.

Odpravil sem se na pot. Hodil sem in hodil ter končno prišel do velike hiše. Ko sem pogledal skozi okno, sem zagledal kletko, v kateri je čepela žalostna čarovnica. Hitro sem zlezal skozi okno in z nitko odklenil kletko. Nato sva s čarovnico hitro zbežala.

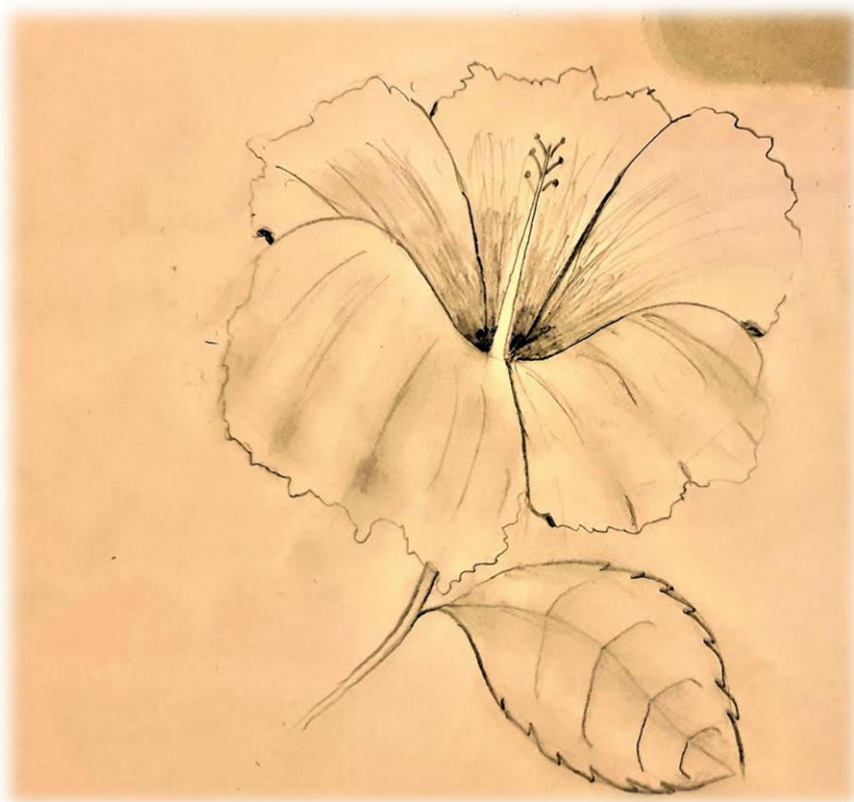
Čarovnice so bile tako vesele, da so me želele poplačati za svoje delo. Dale so mi čarobno palčko, ki me je lahko popeljala, kamor sem želel.

In zdaj lahko potujem po svetu. Vsak konec tedna pa obiščem svoje nove prijateljice – čarovnice, ki me vedno pogostijo tako, da še cel teden ne morem jesti.

Jakob Šramel, 5. b

Priloga v italijanskem jeziku

»IL MAGICO MONDO DELLE FAVOLE - ČAROBNI SVET PRAVLJIC«

*"Knjige so sanje, ki jih držimo v rokah."
(Neil Gaiman)*

Interesno dejavnost »**IL MAGICO MONDO DELLE FAVOLE - ČAROBNI SVET PRAVLJIC**« so obiskovali učenci od 2. do 4. razreda.

Namen pravljčnih uric v italijanskem jeziku je, da otrokom približamo svet pravljič v tujem jeziku. Učenci so s poslušanjem in z branjem pravljič bogatili svoj besedni zaklad, razvijali razne jezikovne sposobnosti in spretnosti ter usvojeno uporabili v pogovoru. Kar pa je zelo pomembno je to, da so učenci pridobili pozitiven odnos do knjige in do italijanskega jezika.

Učenci so se urili v samostojnem obnavljanju besedil in pripovedovanju zgodb. S pomočjo igre in drugih dejavnosti so spoznavali sporočilnost pravljič in moralno-etične dimenzije besedila; vsebino obravnavanih pravljič pa so prikazali z različnimi tehnikami likovnega ustvarjanja.

Učenci so hitro vzljubili junake pravljic in se vživeli vanje. Najbolj jih je ganila zgodba o malem kaktusu, po imenu Felipe, ki si je želel le nekoga, ki bi ga objel, in ki bi ga preprosto imel rad. V nadaljevanju prilagam obnovo pravljice, ki so jo zapisali učenci in učenke, ki so vestno obiskovali interesno dejavnost.

ABBRACCIAMI**(riassunto)**

Il protagonista della storia è un cactus.

Si chiama Felipe.

Felipe viene da una famiglia famosa ed educata, ma non affettuosa.

Felipe desidera solo un abbraccio.

Nessuno lo capisce.

Felipe è triste e si sente solo, perciò desidera un amico.

Un giorno incontra un sasso. |

Anche lui si sente molto solo.

Felipe e il sasso diventano grandi amici.

Mentorica interesne dejavnosti:

Učiteljica Anja Segulin

Priloga v angleškem jeziku

WHAT IS COVID - 19 PANDEMIC GOOD FOR?

All the schools are closed. There are no tests.

We can be at home with our family.

We can finally take some time for ourselves and solve our life problems.

We finish all housework like painting walls.

When kids get this virus, most of the time it's no big deal.

We don't have to get up early.

I can finally sleep without worrying about my grades.

I can sleep as much as I want.

The world is running out of toilet paper.

Because people have to be in quarantine there is almost no traffic and nature can get better.

We have more time for ourselves and we can catch up with work we missed or we can try and learn new things.

We wash our hands several times a day.

The government will give less pensions, because many old people will die. (black humour)

The whole world will fight to destroy the coronavirus.

The virus will kill a lot of people and that is not such a bad thing because Earth is already overcrowded. (black humour)

Scientists will learn a lot from this experience, for example they have already managed to make the vaccine in the shortest time in the history of Earth.

WHY IS COVID - 19 PANDEMIC BAD?

There are a lot of old people dying.

We can't be with our friends.

The virus can spread to many people very fast. You can easily get it. It spreads easily.

I can't go out. I can't play basketball with my friends.

I can't go rowing.

Public life has stopped.

A lot of schools had to close, to prevent the virus to spread.

It has been a long time since the last pandemic spread in Europe, so governments were not really prepared for the danger and in some countries their protection measures were made too late or they were just not enough. The virus spreads very fast, so hospitals will be overwhelmed with patients in a short time and because of that many people that could be healed in other circumstances, will die.

To prevent the virus to spread, people will have to stay in quarantine and they will not be able to socialize, and pupils will not keep up with school.

Učenci 9. a in 9. b

How "GREEN" are you?

A green person is someone who takes care of the environment and looks after the Earth around them. This includes sorting the trash in the right bins and proper recycling.

I would say I take care of the nature around me, I sort the trash separately into the right bins and collect any stray rubbish that might be laying around. Because we live next to the forest I have to be extra careful about the trash that might blow away. We recycle all the things that can be recycled.

I don't really have any bad habits when it comes to caring for the environment, but I might forget trash that I didn't take out, although very rarely.

My family buys a lot of Eco friendly groceries and we don't use plastic bags when shopping. We have a garden in our front yard. We have olive trees, tulips, tangerines and we used to have a small cherry tree.

I think my family is quite 'green'.

Diana Mlakar, 8. a

I would like to say that I am generally pretty green. At home we sort all the rubbish into different bins and then also recycle everything that can be recycled. When we have old clothing I or my sister have outgrown we give it to others. Sometimes it's my little cousin, other times if the clothes are still in good shape we give them to the Red Cross. I never throw things like plastic water bottles or cans into the water or leave them in the forest. I always throw them in the proper bin. On the other hand I still do have a few bad habits. I tend to waste water a bit when I have a shower for a long time or I forget to turn off the water when I'm brushing my teeth, which thankfully doesn't happen too often. I could be greener by taking care of the water or maybe joining groups that focus on cleaning the beaches/water. I could also start using reusable bags, like my mom does when I go to the grocery shop. My family could also start growing more vegetables. We do have our own potatoes, tomatoes, carrots, ...etc. but I feel like we could still grow more, especially for times like these.

Lara Kukolj, 8. a

OLJKE

Šolsko glasilo OŠ Šmarje pri Kopru

Prispevke izbrale učiteljice na razredni in predmetni stopnji.

Izbor likovnih del: Matjaž Borovničar

Računalniška obdelava: A. Bržan, M. Kleva

Uredila: Astrid Bržan

junij 2020